

Boukje Schweigman laat je voelen hoe raar tijd is op Theaterfestival Boulevard.

 cultureelpersbureau.nl/2017/08/boukje-schweigman-laat-voelen-hoe-raar-tijd-is-op-theaterfestival-boulevard/

Wijbrand
Schaap

7-8-2017

Industrieterreinen zijn raar. Ze liggen te verzuren aan de rand van de ene stad, om naadloos over te gaan in een zelfde terrein aan de rand van de andere stad. Ooit waren ze A-locaties, zichtplekken en de vleesgeworden droom van de wederopbouw. Nu zijn het laagwaardige bouwsels, hallen met een voordeur, een zichtbaar kantoor voor de Dirk en een zielige conifeer tussen ingang en parkeerplaats. Het buurpand staat altijd leeg. De parkeerplaats is overwoekerd, het glas op de bovenverdieping stuk.

Tussen Den Bosch en Engelen ligt 15 minuten van deze lelijkheid te wachten op de terugkeer van de oude economie. We trekken er doorheen op weg naar For The Time Being, het nieuwste project van Boukje Schweigman. De busreis naar de geheime locatie (spoiler: een van die verlaten buurpanden) kronkelt langs verlaten straten. 's Nachts waarschijnlijk het domein van straatraces.

Sprinkhanen

Een mooier voorbeeld van het sprinkhanengedrag van de mensheid is er niet. We woelen land om, maken het bouwrijp, zetten er hallen op die zodra het terrein te vol wordt, leeg komen te staan en vervallen omdat de snelweg 5 kilometer verderop beter uitzicht biedt. Waarna het hele feest weer opnieuw begint. Versneld in stop-motion zou het eruit zien als een schokgolf die over het land trekt. Typisch materiaal voor Schweigman, die in haar beeldende bewegingswerk altijd op zoek is naar de verhouding tussen ons, mensen en de wereld om ons heen.

For The Time Being, gemaakt in samenwerking met Slagwerkgroep Den Haag is een voor Schweigmans doen vrij kaal stuk. Geen enorme technische installatie, geen [wereld die machtiger](#) is dan wij, zoals ooit [die witte tunnel](#) waarin je elk gevoel voor ruimte en tijd kwijtraakte. Wel meer dan ooit: contact.

Sociaal experiment

Wat we vooral meemaken is een sociaal experiment dat in handen van ieder ander dan Schweigman en haar bewegers een beetje eng zou zijn. Alles aan Schweigmans werk straalt namelijk gretige liefde uit voor de medemens, kinderlijke fascinatie met wie we zijn en met hoe dicht we bij elkaar kunnen komen. Het is nooit bedreigend, terwijl Schweigman haar dansers toch veel dichterbij laat komen dan we in het dagelijks leven acceptabel vinden.

Meer vertellen over wat er in deze installatie gebeurt, zou jammer zijn. Zelfs vertellen dat je er zonder kleerscheuren uitkomt doet eigenlijk al afbreuk. Of melden dat ik misschien meer slagwerk had verwacht. Want is dat eigenlijk wel zo. Was wat er nu gebeurde niet juist precies mooi getimed? En hoe lang zou het publiek er bij de voorstelling waar jij aanwezig bent over gaan doen om die laatste stap te zetten? Fijne vragen, waarmee ik je graag naar Beverspijken stuur.